

Zatim stavi dnevnik u fioku. Bilo je sasvim beskorisno pomišljati da ga sakrije, no mogao je bar da ustanovi da li je otkriven ili ne. Dlačica zatakuta među listovima bila bi previše očigledna. Vrhom prsta, on podiže jedno prepoznatljivo beličasto zrnce prašine i stavi ga u kraj korica, odakle bi moralo spasti ako bi ko pokrenuo knjigu.

3.

Vinston je sanjao svoju majku.

Moralo mu je biti, kako je mislio, deset ili jedanaest godina kad je ona nestala. Bila je to visoka, dostojanstvena i prilično ćudljiva žena sporih pokreta i veličanstvene plave kose. Oca se sećao nejasnije kao crnomanjastog i mršavog uvek odevenog u uredno tamno odelo (Vinston se osobito sećao vrlo tankih đonova na očevim cipelama) i sa naočarima. Njih dvoje je očigledno progutala jedna od prvih čistki.

U tom trenutku sna, majka je sedela negde daleko niže od njega, sa njegovom mlađom sestrom u naručju. Sestre se uopšte nije sećao sem kao sitne, slabašne bebe, večitno ćutljive, sa krupnim, pažljivim očima. Oboje su ga posmatrali odozdo. Nalazile su se na nekom podzemnom mestu - na dnu bunara, na primer, ili kakvog veoma dubokog groba - na to mesto, iako je već bilo duboko ispod njega, i samo je propadalo u dubinu. Bile su u salonu broda koji tone i posmatrale odozdo kroz sve tamniju vodu. U salonu je još bilo vazduha, još uvek su one mogle videti njega i on njih, ali sve vreme su tonule, tonule u zelenu dubinu koja će mu ih za trenutak zauvek sakriti s očiju. On je bio gore, na svetlosti i vazduhu dok su one tonule u dubinu i smrt, a tonule su u dubinu zato što je on bio gore. On je to znao, njih dve takođe; video im je to po licu. Nisu imale prekora ni u očima ni u srcu, jedino saznanje da one moraju umreti da bi on ostao živ, i da je to deo neizbežnog reda stvari u životu. Nije se sećao šta se zaista desilo, ali u snu je znao da su na neki način majčin i sestrin život bili žrtvovani za njegov. To je bio jedan od onih snova koji su, u stvari, iako zadržavaju karakteristični ambijent sna, nastavak čovekovog intelektualnog života, i u kome čovek shvata činjenice i misli koje mu se čine nove i vredne čak i kada se probudi. Vinstona beše pogodilo to što je majčina smrt, pre skoro trideset godina, bila tragična i tužna na neki način koji više nije bio moguć. On shvati da tragedija pripada starim vremenima, vremenima kad je još uvek bilo privatnog života, ljubavi i prijateljstva, i kad su članovi porodice pritali u pomoć jedno drugom ne pitajući se zašto. Sećanje na majku paralo mu je srce, jer ona je umrla voleći ga kad je bio previše mali i sebičan da tu ljubav uzvрати, i pošto se nekako - nije mogao da se seti kako - žrtvovala pojmu odanosti koji je bio njen lični i nezamenljiv. Tako šta se, shvati on, danas više ne može desiti. Danas postoji strah, mržnja i bol, ali ne i dostojanstvo osećanja, ne i duboka i složena žalost. Sve to mu se sad činilo da vidi u majčinim i sestrinim očima koje su ga gledale kroz zelenu vodu, stotine metara duboko a još uvek nepotonule.

Odjednom se vide kako stoji na mekoj utrini, u letnje večere kad sunčevi zraci pozlaćuju zemlju. Predeo koji je posmatrao toliko mu se puta vraćao u snovima da nikad nije bio sasvim siguran da li ga je video ili ne i na javi. U mislima, kad je bio budan, nazivao ga je 'zlatni kraj.' To je bio stari pašnjak koji su zečevi sav obrisali; preko njega je vijugala putanja, a naokolo se ovde-onda videli krtičnjaci. U nazubljenoj živici na suprotnoj strani poljane, brestove grane su se blago povijale na poventarcu, a lišće je, gusto kao ženska kosa, jedva primetno treperilo. Negde u blizini, mada se nije video, bio je bistar, tih potočić u čijim su se virovima ispod vrba igrle sićušne ribice.

Preko poljane mu je u susret išla ona crnokosa devojkа. Pokretima slivenim u jedan, ona strže svoju odeću i prezrivo je odbaci u stranu. Telo joj je bilo belo i glatko, ali nije mu budilo